

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 57ο - ΤΕΥΧΟΣ 591 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2014 ●

● «Ίδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Πρόγραμμα ἀγάπης

Μετά τό λόγο ἢ Λογία

Ἦ ἴστι καθαρή θέλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Πίστι, πού νά μεταφράζεται σέ ἀγάπη. Βλέπει τόν κίνδυνο, νά μετατραπῆ ἡ Ἐκκλησία, ἀπό σταυρωμένη πορεία πρὸς τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν αἰώνια ζωή, σέ μία θρησκευία τύπων. Καὶ ἀντιδρᾷ. Βλέπει τόν κίνδυνο, νά μεταβληθοῦν οἱ χριστιανοὶ σέ «ρομπότ» χαρισμάτων καὶ νά μὴ καταβάλλουν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἠθικὴ ζωή, γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴν προσφορά, γιὰ τὴ χριστομίμητη ζωή.

Στὴν πρώτη πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή του, παρουσίασε ἀνάγλυφα καὶ ζηρᾷ ὅλα τὰ στοιχεῖα μιᾶς γνήσιας χριστιανικῆς πορείας. Στό προτελευταῖο κεφάλαιο (15ο) μίλησε ἀπερίφραστα γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Καὶ ἀφοῦ μέ κάθε φύσεως ἐπιχειρήματα προηγήθηκε ὁ λόγος γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, στό τελευταῖο κεφάλαιο (16ο) τονίζει τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ λόγου.

● Ὁ λόγος τότε φαίνεται ζωντανός, ὅταν γίνεται «λογία».

● Τό κήρυγμα τότε συγκινεῖ τίς ψυχές, ὅταν ἀπὸ τὰ αὐτιά κατεβαίνει στὶς στέπες!

● Ἡ πίστις τότε εἶναι ἀληθινή, ὅταν ἀπὸ θέσις γίνεται κατάθεσις. Ἄν δέν καταθέτουμε τὴν ἀγάπη μας, ὑλοποιημένη τίς περισσότερες φορές, στοὺς ἀδελφούς μας, τότε ἡ πίστις μας εἶναι νεκρά. «Ἡ πίστις, ἐάν μὴ ἔχη ἔργα, νεκρά ἐστί καθ' ἑαυτήν» (Ἰακ. β' 17).

● Μετά τό δόγμα ἢ δόσις, ἢ προσφορά!

● Μετά τό λόγο γιὰ τὴν ἀνάστασι, ἢ ἀγάπη, πού ἐξασφαλίζει τὴν ἀνάστασι τῆς ζωῆς.

«Λογία»! Ἀποστολικὴ λειτουργία ἀγάπης. Ἐπρόκειτο γιὰ συλλογὴ χρημάτων πρὸς φιλανθρωπία. Τό φιλόπτωχο, θά λέγαμε, τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Μέ τὴ διαφορά, ὅτι εἶχε προτεραιότητα παντός ἄλλου ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου

καί ὅτι συμμετεῖχαν ὅλοι σ' αὐτόν τόν εἰδικό ἔρανο τῆς ἀγάπης.

Γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, ὥσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε. Κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἐαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐδοῶται, ἵνα μὴ ὅταν ἔλθω τότε λογίαι γίνωνται. Ὅταν δὲ παραγένωμαι, οὓς ἐὰν δοκιμάσητε, δι' ἐπιστολῶν τούτους πέμψω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἐὰν δὲ ἢ ἄξιον τοῦ κάμει πορευέσθαι, σὺν ἐμοὶ πορεύονται» (στ. 1-4).

Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική:

«Ὡς πρὸς τὴ συλλογὴν δὲ χρημάτων γιὰ τοὺς ἁγίους (τοὺς πιστοὺς), σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν, πού ἔδωσα στὶς ἐκκλησίες τῆς Γαλατίας, νὰ πράξετε καὶ σεῖς. Κάθε Κυριακὴ καθένας ἀπὸ σᾶς ἄς θέτῃ κατὰ μέρος ὅ,τι διευκολύνεται καὶ ἄς συγκεντρώσῃ ἕνα ποσό, γιὰ νὰ μὴ γίνονται συλλογὴν χρημάτων ὅταν ἔλθω. Καὶ ὅταν ἔλθω, αὐτοὺς πού θὰ ἐκλέξετε, θὰ τοὺς στείλω μετὰ συστατικῆς ἐπιστολῆς, γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ δῶρο σας στὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἂν τὸ ποσό, πού θὰ συλλέξετε, εἶναι μεγάλο καὶ ἀξίωζεν νὰ πάω καὶ ἐγώ, τότε θὰ πάω μαζί μ' ἐμένα».

• Κορυφὴ τῆς δόξας, ἀπὸ πλευρᾶς προσφορᾶς τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Αὐτὴ τὴν κορυφὴν ἀτενίζει κανεὶς μετὰ ἐλπίδα καὶ «ἀποκαρδοκία» (Φιλιπ. α' 20), ἀνεβαίνοντας στὴν κορυφὴ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό, πού εἶναι ἡ φιλανθρωπία.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ἀπαρτίσας τὸν περὶ δογμάτων λόγον, καὶ μέλλων εἰς τὸν ἠθικώτερον ἐμβαίνειν, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν χωρεῖ, τὸν περὶ ἐλεημοσύνης ποιούμενος λόγον» (Ε.Π.Ε. 18α,716).

Μετὰ φρασίς: Ἀφοῦ τελείωσε τὸ λόγο γιὰ τὰ δόγματα κι ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ἔλθῃ στὴν ἠθικὴ παραίνεσι, προχωρεῖ στὴν κορυφὴ τῶν ἀγαθῶν, γιὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη.

Συλλογικὴ προσπάθεια

Ἡ συλλογὴ χρημάτων γινόταν ἀπὸ ὅλες τίς τοπικὲς ἐκκλησίες. Ἡ ἀγάπη φανερώνεται, ἂν οἱ χριστιανοὶ στὰ ὑλικά ἀγαθὰ λειτουργοῦν ὡς συγκοινωνοῦντα δοχεῖα. Μοιράζονται τὰ ἀγαθὰ κατὰ τὴ «χρεία», κατὰ τὴν ἀνάγκη καθενός. Καὶ κατὰ τὴν πρώτη ἐκείνη ἐκκλησιαστικὴ περίοδο ἀνάγκη μεγαλύτερη εἶχαν οἱ φτωχοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

• Ὅλοι καλοῦνται νὰ συμβάλουν, νὰ δείξουν, ὅτι εἶναι «ἀλλήλων μέλη». Σημασία δὲν ἔχει τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, ἀλλὰ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν τῆς ἀγάπης. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«Ὅταν ἐξ ἀπάντων συνεισφέρηται, ἐκάστῳ κοῦφον γίνεται τὸ ἐπίταγμα» (Ε.Π.Ε. 18α,718).

Μετὰ φρασίς: Ὅταν συνεισφέρουν ὅλοι, γίνεται στὸν καθένα ἐλαφρότερη ἡ ἐφαρμογὴ τῆς προσταγῆς.

• Τὴ συλλογὴ τῆς ἀγάπης γιὰ τοὺς φτωχοὺς ὀφείλουν καθημερινὰ νὰ τὴν ἐνεργοῦν οἱ χριστιανοί. Ἰδιαίτερα ὁμως τὴν Κυριακὴ ἡμέρα.

Καὶ ἐδῶ ἔχουμε μιὰ ἀκόμα μαρτυρία γιὰ τὸ ὅτι ἀπὸ τίς πρώτες μέρες τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, δέσποζε ὡς λατρευτικὴ ἡμέρα ἡ Κυριακὴ. Ἦταν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, «ἡ μία τῶν σαββάτων», ἡ σημαντικώτερη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ὅπου συνάγει ἡ κοινὴ λατρεία τοὺς πιστοὺς. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα συνάγει καὶ ἡ ἀγάπη τοὺς καρπούς τῆς ἐλεημοσύνης πλουσιώτερα. «Κατὰ μίαν σαββάτων».

• Ἡ Κυριακὴ ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἑσταυρωμένης καὶ Ἀναστημένης Ἀγάπης. Ἡ δὲ θεία Λειτουργία δὲν τελειώνει μετὰ τὴν ἀπόλυσι τοῦ λειτουργοῦ, πρεσβυτέρου ἢ ἐπισκόπου, ἀλλὰ συνεχίζεται ὡς διακοινία ἀγάπης.

Ἄρχαία παράδοσις θέλει τοὺς χρι-

στιανούς όχι απλώς να έχουν την Κυριακή ως ημέρα άργιας από τα βιοτικά, αλλά να την διαθέτουν ολόκληρη για την κοινωνία με τον Θεό και με τους ανθρώπους.

Αν κατά τη λατρευτική σύναξι της Κυριακής προσφέρει ο Χριστός το ύψιστο και ανυπολόγιστο δώρο, το Σώμα και το Αίμα Του, οι χριστιανοί προσφέρουν το δικό τους αντίδωρο: τη φιλανθρωπία και την έλεημοσύνη.

• Η «λογία» της Κυριακής είναι ο φόρος της αγάπης.

Από τη φορολογία του κράτους μπορεί να υπάρχουν φοροαπαλλαγές. Από το φόρο εὐγνωμοσύνης στό Θεό, για τις ανεκδιήγητες δωρεές Του, δεν υπάρχει φοροαπαλλαγή.

Όλοι ανεξαιρέτως καλούνται να εισφέρουν. Και μπορούν όλοι. Και οικονομικά μπορούν, άφοϋ κανείς, στόν τόπο μας τουλάχιστον, δεν είναι τόσο φτωχός, ώστε ή μοναδική του περιουσία να είναι δύο λεπτά!

Τήν έλεημοσύνη των δύο λεπτών έγκωμίασε ο Κύριος, γιατί ήταν ή πλουσιώτερη προσφορά. Η χήρα, πού έδωσε για έλεημοσύνη (Λουκ. κ' 2) τά δύο λεπτά, είχε την πιό πλούσια αγάπη. Τά έδωσε όλα, άφοϋ αυτή ήταν ή μοναδική της περιουσία. Τά έδωσε μέ ιλαρότητα. Τά έδωσε κρυφά, χωρίς να φαντάζεται, ότι θά δημοσιοποιηθ ή έλεημοσύνη της!

Νά γιατί ο Παῦλος δεν κάνει εξαιρέσεις. Όλοι θά προσφέρετε!

Λέει ο ιερός Χρυσόστομος: «Οὐχ ἀπλῶς ὁ δεῖνα καί ὁ δεῖνα, ἀλλ' εἰς ἕκα-
στος, κᾶν πένης ἤ, κᾶν πλούσιος, κᾶν
γυνή, κᾶν ἀνήρ, κᾶν δοῦλος, κᾶν ἐλεύθε-
ρος» (Ε.Π.Ε. 18α, 720). Μετά φρασις: «Οχι απλώς ὁ τάδε καί ὁ τάδε, ἀλλά κα-
θένας, εἴτε φτωχός, εἴτε πλούσιος, εἴτε
γυναίκα, εἴτε ἄνδρας, εἴτε δοῦλος, εἴτε
ἐλεύθερος.

• Σήμερα και την αγία ημέρα της Κυριακής την προδώσαμε, άφοϋ έλάχιστοι χριστιανοί, πολύ μικρή μειοψηφ-

φία, σπεύδει στή λατρευτική σύναξι, στήν ὀρθόδοξο θεία Λειτουργία.

Και από τους ελαχίστους ἐκκλησιαζομένους χριστιανούς πολύ μικρό ποσοστό αφιερώνουν τό υπόλοιπο της Κυριακής στόν Κύριο.

Και από τό ποσοστό πάλι αυτό, σπανίζουν οι πιστοί της αγάπης και της έλεημοσύνης.

Σέ όλα τά σπίτια

Θεωροῦν π.χ. αὐτονόητο οι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, να φορέσουν την Κυριακή τά καλύτερα ένδύματα και να φάνε τό καλύτερο φαγητό. Δέν θεωροῦν αὐτονόητο, να συλλέξουν στό ειδικό κουτί της αγάπης, πού ὀφείλουν να έχουν στό σπίτι τους, χρήματα για τους φτωχούς αδελφούς τους, πού είναι αδελφοί του Χριστου (Ματθ. κε' 40).

Λέει ο ιερός Χρυσόστομος:

«Ποίησόν σου τήν οἰκίαν ἐκκλησίαν, τό κιβώτιον γαζοφυλάκιον. Γενού φύλαξ χρημάτων ιερῶν, αὐτοχειροτόνητος οἰκονόμος πενήτων. Η φιλανθρωπία ταύτην σοι δίδωσι τήν ιερωσύνην» (Ε. Π.Ε. 18α, 720). Μετά φρασις: Κάνε τό σπίτι σου, ἐκκλησία. Κάνε τό χρηματοκιβώτιό σου κουτί φιλανθρωπίας. Νά γίνης φύλακας ιερῶν χρημάτων, αὐτοχειροτόνητος οἰκονόμος τῶν φτωχῶν. Η φιλανθρωπία σου δίνει αὐτή τήν ιερωσύνη.

Στά σπίτια, και τά πιό χριστιανικά, έχει ο διάβολος τά «κυτία» του, τήν τηλέορασι και τόν ὑπολογιστή. Και καταβροχθίζει τό χρόνο και τήν προσοχή τῶν χριστιανῶν. Τό κουτί της φιλανθρωπίας είναι ἀνύπαρκτο στά περισσότερα ὀρθόδοξα χριστιανικά σπίτια.

• Ο Παῦλος προτιμᾶ να συγκεντρώνονται τά χρήματα κατ' ἰδίαν πρῶτα, στά σπίτια. Ίσως για να μή καταστήσουν οι τόποι της λατρευτικής συνάξεως χρηματοκιβώτια.

Δέν έχει φυσικά σημασία τό πού συγκεντρώνονται τά χρήματα της έλεημοσύνης, ἄν, δηλαδή, δίδονται στά πόδια τῶν Ἀποστόλων (Πράξ. δ' 35), ἤ ἄν τά συγκε-

ιντρώνουν οι διάκονοι, ή αν καθέννας συγκεντρώνη τά δικά του και ύστερα συλλέγωνται όλα μαζί. Σημασία έχουν τρία πράγματα:

- Νά δίνουν οι πιστοί πλούσια τήν αγάπη τους.

Λέει ο ιερός Χρυσόστομος:

«*Δότε τοῖς δεομένοις, καί οὐ παύομαι τοῦτο λέγων, καί μή διδόντων ἔσομαι χαλεπός κατηγορός*» (Ε.Π.Ε. 18α,722). Μετάφρασις: Δώστε στους φτωχούς και δέν θά παύσω για όσους δέν δίνουν νά είμαι σκληρός κατηγορός.

- Νά μή μαζεύη ό πιστός χρήματα για τό μέλλον του, άλλ' ό,τι περισσεύει νά τό προσφέρη όλο στους άλλους.

Τό ίδιο και ή Έκκλησία σάν σύνολο. Δέν έχει δικαίωμα νά επενδύη χρήματα σέ τράπεζες, τή στιγμή, πού ύπάρχει ή τράπεζα τής έλεημοσύνης. Υπάρχουν οι φτωχοί. Τότε ήσαν οι φτωχοί τών Ιεροσολύμων. Τώρα είναι οι φτωχοί του σύμπαντος κόσμου.

- Νά ύπάρχη διαφάνεια στή διαχείριση τών χρημάτων τής φιλανθρωπίας, τής «λογίας».

Συνιστά ιδιαίτερη προσοχή στό σημείο αυτό ό Παύλος: «Όταν παραγένω-

μαι, οὖς εάν δοκιμάσητε, δι' έπιστολών τούτους πέμψω άπενεγκεῖν τήν χάριν ύμων εις Ίερουσαλήμ. Έάν δέ ή άξιον του κάμει πορεύεσθαι, συν έμοι πορεύονται».

Δέν θέλει νά παραμείνη για τήν τελευταία στιγμή τό θέμα τής «λογίας».

Θέλει νά εκλέξουν οι πιστοί, μόνοι, χωρίς έπηρεασμό, τά πού φερέγγυα πρόσωπα, για τή μεταφορά τής έλεημοσύνης. Έκείνος άπλώς θά τους δώση συστατικά γράμματα.

Άκόμα και ό ίδιος προθυμοποιείται νά συνοδεύη τήν άποστολή τής αγάπης. Ή μάλλον οι οικονόμοι τών ιερών χρημάτων θ' άποτελέσουν τή συνοδεία του Παύλου, αν κριθή αναγκαίο.

- Πόσο θ' ανυψωνόταν στά μάτια του κόσμου ή Έκκλησία, αν μέ τό ζωντανό της λόγο, είχε και πλούσια λογία! Άν, αντί νά κτίζουμε συνεχώς κτήρια μεγαλοπρεπή, διαθέταμε τά χρήματα τών πιστών για τους λιμοκτονοῦντες τής γής! Και αν γινόταν τακτικός άπολογισμός, ώστε νά φαίνεται ή τίμια διαχείριση τών προσφορών τών πιστών!

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

Η σωτηρία τό πλέον περισπούδαστο έργο

«Οὐδέν οὕτω τῷ Θεῷ περισπούδαστον, ὡς ψυχῆς σωτηρία... Καί πρό τῆς δημιουργίας, καί πρὶν ἢ παραγαγεῖν τόν ἄνθρωπον, τά μυρία αὐτῷ ἀγαθὰ ηὔτρεπσε, δεικνύς ὅσην πρόνοιαν ποιεῖται τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου, καί ὅτι πάντα βούλεται σωθῆναι».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 2,64

Μετάφρασις

Τίποτε για τόν Θεό δέν είναι τόσο πολύ σπουδαίο, όσο ή σωτηρία τής ψυχῆς... Τόσο πολύ μάς αγάπησε, ώστε και πρὶν από τή δημιουργία και πρὶν από τήν πλάση του ανθρώπου (Έφεσ. α' 4), για χάρι του έτοίμασε τά άπειρα αγαθά, φανερώνοντας πόσο φροντίζει για τό ανθρώπινο γένος και ότι θέλει νά σωθουν όλοι οι άνθρωποι.

Εύσεβης καί πιστός μηχανικός

† Γεώργιος Τσετσώνης

Στίς 29 Ἀπριλίου 2014 ἔφυγε γιά τήν οὐράνια πατρίδα, σέ ἡλικία 78 ἐτῶν, ὁ εὐλαβής καί ζωντανός χριστιανός Γεώργιος Τσετσώνης. Γυιός τοῦ μακαριστοῦ εὐσεβοῦς πνευματικοῦ τῆς Κορίνθου π. Παναγιώτου Τσετσώνη ὁ μεταστάς, σπούδασε πολιτικός μηχανικός. Ἀπό φοιτητής παρακολοῦθεσε τά κηρύγματα τοῦ θερμοῦ ἱεροκέρυκος πατρός Αὐγουστίνου Καντιώτου. Μέσα του γιά πολλά χρόνια κυριαρχοῦσε τό ὄραμα μιᾶς χριστοκεντρικῆς κοινωνίας, χωρίς αὐτό νά τόν ἐμποδίζη νά ἔχη προσωπική πνευματική ζωή καί ζωντανή μετοχή στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς μηχανικός προσέφερε τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες του στήν ἀνοικοδόμησι Ναῶν, Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων, ἱερῶν Μονῶν, Κατασκηνώσεων καί ἄλλων εὐαγῶν Ἰδρυμάτων. Τίς περισσότερες φορές οἱ μελέτες καί οἱ ἐπιβλέψεις του ἦσαν ἀφιλοκερδεῖς. Ἐθεωρεῖτο ὁ ἱεραποστολικός πολιτικός μηχανικός.

Χαρακτήρας πρᾶος, ἀλλά καί εὐθύς, ἐνέπνεε σεβασμό. Διακονοῦσε ὡς ἀναγνώστης καί φάλτης σέ Ναούς ἱδρυμάτων, ὅπως τό Ἰδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων, συνδεόμενος στενά μέ τόν μακαριστό π. Θησέα Κυπριώτη. Χρημάτισε δέ γιά πολλά χρόνια καί μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου μας «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής».

Ἀξιώθηκε νά δῆ ἀφιερωμένο στόν Κύριο (ὡς μοναχό) ἕνα ἀπό τά παιδιά του.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στίς 30 Ἀπριλίου, στόν ἱ. Ναό Ἁγίου Δημητρίου Παλαιοῦ Ψυχικοῦ. Πρόεστη καί μίλησε, μεταξύ ἄλλων, ὁ πατήρ Δανιήλ Ἀεράκης. Δημοσιεύουμε τή σύντομη προσλαλιά του.

Αναστάσιμη ἡ περίοδος, πού ἔφυγε ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος Τσετσώνης. Εἶναι ἀπό τούς χριστιανούς μέ τήν ἰσχυρή **βεβαιότητα** τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς «δυνάμεως αὐτῆς» (Φιλιπ. γ' 10). Ἀπό τούς συνεχῶς ἐκκλησιαζομένους καί **σωστά λειτουργομένους** πιστούς, πού πρωτίστως συνάγονται στήν ἐκκλησία, γιά νά βροντοφωνάξουν τήν πίστι τους: «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν*».

• Τό ὄνομά του Γεώργιος. Μέσα πάντοτε στόν ἑορταστικό κύκλο τῆς Ἀναστάσεως γιορτάζει ὁ **ἅγιος Γεώργιος**.

Κι ἐκεῖνο, πού ἀρμόζει ἰδιαζόντως τόσο στό ὄνομα Γεώργιος, ὅσο καί στήν Ἀνάστασι, εἶναι ὁ λόγος περί **σίτου**. Τόσο ὁ Κύριος στό 12ο κεφάλαιο τοῦ Ἰωάννου, ὅσο καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος

στό 15ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους, χρησιμοποιοῦν τόν κόκκο τοῦ σίτου ὡς παραστατικότατο **σύμβολο τῆς Ἀναστάσεως**.

• Ὑπάρχει γεωργός, πού κλαίει γιατί ἔσπειρε τούς σπόρους στή γῆ; Οἱ σπόροι πέφτουν στή λάσπη, σαπίζουν, λιώνουν, χάνονται. Ἄλλ' ὁ γεωργός δέν κλαίει οὔτε θρηνεῖ γιά τήν ἀπώλεια τῶν σπόρων! Ξέρει, ὅτι θάρθη ἡ **ἀνοιξις** καί θά γίνη ἡ **ἀνάστασις**, θ' ἀνθίσουν οἱ σπόροι καί θά καρπίσουν.

Ἕνας ὁ σπόρος. Πολλοί οἱ καρποί, πού παράγονται ἀπό αὐτόν.

Αὐτό ἐπισημαίνει ὁ Κύριός μας, μιλώντας γιά τή δική Του ἀνάστασι καί κατ' ἐπέκτασιν καί γιά τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. «*Εάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τήν γῆν ἀποθάνη, αὐτός*

μόνος μένει. Ἐάν δέ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰωάν. ιβ' 24).

● **Σίτος**, πού ἐπέσε στὴ γῆ, στὸν ἐκούσιο θάνατο καὶ στὴν ἐκούσια ταφή, ὁ Χριστός. Ἄν δέν ἔπεφτε, ἂν δέν πέθαινε, θά ἔμενε μόνος, χωρὶς σωζομένη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐπέσε στὴ γῆ, ἐσπάρη, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὸ σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας, καὶ ἀνέστη. Ἀλλά δέν ἀναστήθηκε μόνος. «Πολλοὺς καρπούς ἔφερε» ἢ ἀνάστασις Του. Ἀναστήθηκε **μέ μᾶς, γιὰ μᾶς καὶ μαζί μέ μᾶς**. Εἶναι ἡ «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων» (Α' Κορ. ιε' 20). Καὶ ὅλοι ἐμεῖς, ὅσοι πιστοί, εἴμαστε οἱ **καρποί** τῆς δικῆς Του ἀναστάσεως, παιδιὰ τῆς πιό πολύτεκνης μητέρας, πού λέγεται Ἀνάστασις, ἀδελφοί τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι «*πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν*» (Κολοσ. α' 18).

● Καὶ ὁ ἀδελφός μας Γεώργιος ἔσπειρε τὴν ἀγάπη του καὶ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀρετὴ του. Καὶ τώρα θερίζει τοὺς καρπούς. «*Πολλοὺς καρπούς φέρει*». Θά πέση τὸ σῶμα του στὴ γῆ. Μά θά ξαναθίση, θ' ἀναστηθῆ καὶ μαζί μέ τὴν ώραία του ψυχὴ θ' ἀπολαμβάνῃ τοὺς καρπούς τῆς **αἰώνιας χαρᾶς** καὶ βασιλείας.

● Ὡς ἐπαγγελματίας ἦταν **πολιτικός μηχανικός**. Μὲ μεράκι δούλεψε πολλές δεκαετίες, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀνιδιοτέλεια. Πρωτοστάτησε στὴν ἀνοικοδόμησι Ναῶν, Μοναστηριῶν, Οἰκοτροφείων, Κατασκηνώσεων κ.λπ..

Εἰδικότητά του τὰ «**στατικά**» τῆς οἰκοδομῆς. Καλὸς καὶ προσεκτικὸς στατικολόγος. Πρόσεχε τὴ δυναμικὴ τοῦ οἰκοδομήματος, ὥστε νὰ εἶναι ὅσο γίνεται πιό ἀντισεισμικὸ.

Καὶ τώρα τοῦ χάρισε ὁ Κύριος τὸ κλειδί, γιὰ τὸ σπίτι, πού Ἐκεῖνος τοῦ κατασκεύαζε. Τοῦ χάρισε τὴν «**ἀχειροποίητον οἰκίαν**» (Β' Κορ. ε' 1), πού εἶναι ἀπόλυτα στερεωμένη, γιατί ἡ **στατικὴ** τῆς εἶναι ἡ Ἀνάστασις.

● Στὸν οὐρανὸ ἀγάλλεται.

Δέν θά ἀπαγγέλλῃ πλέον τὸν Ἐξάψαλμο, πού καθημερινὰ μὲ κατανυκτικὴ ἀπαγγελία ἔλεγε, καὶ στὸν Ναὸ ἐδῶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Δέν θά προΐσταται τῆς ψαλτικῆς.

Ἄλλὰ μαζί μέ τοὺς λοιποὺς ἁγίους πιστοὺς τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας θ' ἀπαντᾷ ὡς λαμπαδάριος ἀντιφωνικά στὴν ψαλμωδία τῆς **ἀγγελικῆς χορωδίας**.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Κατασκήνωση 2014 Ἁγίου Στεφάνου Περαχώρας Λουτρακίου

Ἀγόρια Δημοτικοῦ

30 Ἰουνίου - 8 Ἰουλίου

Ἀγόρια Γυμνασίου-Λυκείου

9-22 Ἰουλίου

Κορίτσια

23 Ἰουλίου - 5 Αὐγούστου

Πληροφορίες στὰ τηλέφωνα:

2103212713, 2109765440

ΗΜΕΡΙΔΑ

«Οικογένεια καί μέλλον»

Στήν αΐθουσα τοῦ Συλλόγου μας, στόν Ἅγιο Δημήτριο (Μπραχάμι), Ἔθν. Ἀντιστάσεως 103, πραγματοποιήθηκε τό πρωινό τοῦ Σαββάτου, 10 Μαΐου, ἡμερίδα μέ θέμα «Οἰκογένεια καί μέλλον».

Οἱ ἐργασίες τῆς καλύφθηκαν ραδιοφωνικά ἀπό τήν «Πειραιϊκή Ἐκκλησία». Μετά τίς προσφωνήσεις τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Γρ. Δεμενοπούλου καί τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πρωτοπρ. Δημ. Νίκου, παρουσιάστηκαν οἱ εἰσηγήσεις:

- Τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτη Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, μέ θέμα: «Οἰκογένεια, ἱερός θεσμός».

- Τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. Ἀστερίου Χατζηνικολάου, προϊστάμενου τῆς Ἀδελφ. «Σωτήρ», μέ θέμα: «Ὁ πνευματικός καί τό ζήτημα τῆς τεκνογονίας».

- Τῆς κ. Θεοδώρας Κονιτσιώτου - Μαρινάκη, παιδιάτρου, μέ θέμα: «Ἀνάπτυξις καί ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ στήν πολύτεκνη οἰκογένεια».

- Τοῦ κ. Γεωργίου Τσακαλίδη, δρ. θεολογίας, σχολικοῦ συμβούλου, μέ θέμα: «Τό δημογραφικό, ὁ φρικτός ἐφιάλτης».

- Τοῦ αἰδεσιμολ. π. Στυλιανοῦ Καρπαθίου, μέ θέμα: «Ἡ αὐτονόμηση τοῦ ἔρωτα».

Ἀκολούθησε συζήτησις.

Τήν ἡμερίδα ἐκλείσει ὁ ἱεροκήρυκας τοῦ

Συλλόγου ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκης, πού εἶχε καί τήν ὄλη εὐθύνη καί τό συντονισμό τῆς Ἡμερίδας. Εἶπε μεταξύ ἄλλων:

«Ἄν ἀφήσουμε στό μέλλον νά μιλήσουμε γιά τό «μέλλον», πιθανόν νά μᾶς προκάνη ἀπίθανο μέλλον. Ἀπαριθμοῦμε τίς τέσσερις ἐκτάσεις του. Ἔχουμε:

- Τό προσωπικό μέλλον.

- Τό οἰκογενειακό μέλλον. Κάθε οἰκογένεια εἶναι ἓνα δέντρο. Μέλλον τῆς δέν εἶναι τό ξεριζώμα, ἡ διάλυσις, τό διαζύγιο, ἡ ἡξηρασιά. Μέλλον εἶναι ἡ πλούσια δροσερή φυλλωσιά σ' αὐτό τό δέντρο καί οἱ ὄμορφοι καί ἀφθονοί καρποί.

- Τό ἐκκλησιαστικό μέλλον. Τοπική ἐκκλησία χωρίς κούνιες εἶναι καταδικασμένη νά γίνη ἀρχαιολογικός χῶρος. Τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ οἰκογένεια, εἶναι τά παιδιά.

- Καί τό ἐθνικό μας μέλλον. Ἑλλάδα δέν εἶναι μόνο τό ἔνδοξο παρελθόν τῆς. Εἶναι κυρίως τό χριστιανικό τῆς παρόν καί τό ἐλπιδοφόρο μέλλον.

Εἶναι φρικτό νά εἶναι ἡ γενιά μας ἀπό τοὺς τελευταίους νεκροθάφτες τοῦ Γένους. Ἡ Ἑλλάδα πρέπει νά ζήση. Καί θά ζήση, ἂν ἡ πίστις μας δέν σβῆση, ἂν ἡ καρδιά μετανοήση, κι ἂν κληρο καί λαό ὁ Θεός εὐδοκήση νά φωτίση».

Μήνυμα τῆς Ἡμερίδας: Ἡ τήρησις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωστή ἐπιλογή στά ἐπί μέρους ζητήματα τῶν συζυγικῶν σχέσεων. Ἡ γραμμὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐλεύθερη σχέσις μέσα στό γάμο, μέ σεβασμό πάντοτε στό θαῦμα τῆς τεκνογονίας.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ εὐχή τῆς Προθέσεως

Α γία πρόθεσι ἔχει ὁ χριστιανός γιὰ νά λατρεύῃ «Θεόν ζῶντα». Καί αὐτή ἡ ἅγια του πρόθεσις ἔρχεται νά προστεθῆ στήν **θεία Πρόθεσι** τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, νά προσφέρῃ τό μονογενῆ Του Υἱό «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας». Εἶναι ἡ πρόθεσις (ἡ διάθεσις, τό σχέδιο) τοῦ Θεοῦ «πρό καταβολῆς κόσμου» (Ἐφεσ. α΄ 4) νά θυσιάσῃ τόν Υἱό Του, σαρκωμένο, γιὰ τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

- Σ' αὐτή τήν πρόθεσι τῆς **εὐδοκίας** (βουλῆς) τοῦ Πατέρα ἔρχεται νά προστεθῆ καί ἡ πρόθεσις **ὑπακοῆς τοῦ Υἱοῦ** στό νά σταυρωθῆ (Φιλίπ. β΄ 8), νά πάθῃ καί νά θανατωθῆ, γιὰ νά ζήσῃ ὁ κόσμος.

- Συγκινημένος ὁ λειτουργός ἀπό τήν ὑπερβάλλουσα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ προσφέρει καί τή δική του πρόθεσι καί προχωρεῖ πρὸς τή **λειτουργική Πρόθεσι**, πρὸς τόν εἰδικό ἐκεῖνο χώρο, ὅπου ἐναποθέτει τὰ πρὸς ἁγιασμόν **τίμια Δῶρα**, τόν ἄρτο καί τόν οἶνο. Μέ προσοχή ἐτοιμάζεται. Παίρνει «καιρό», περιβάλλεται τήν ἱερατική του ἀμφίεσι, πλένει τὰ χέρια του καί προσέρχεται στήν Πρόθεσι.

- Στήν πρόθεσι τῆς πιστευούσης καρδιάς τοῦ λειτουργοῦ καί τῶν λειτουργομένων ἔρχεται ἡ **πρόσθεσις τῆς χάριτος**, προκειμένου νά γίνῃ ἡ προεργασία γιὰ τή θεία Λειτουργία. Σέ κάθε περίπτωσι ἱερουργός καί πιστοί προσέχουν μέ εὐλάβεια τὰ τελούμενα. Τό «*Πρόσχωμεν*» ἀφορᾷ σέ κάθε κίνησι καί σέ κάθε λεγόμενο μέσα στή σύναξι τῶν χριστιανῶν. Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τό στόμα τῶν προφητῶν στόμα ἐστὶ τοῦ Θεοῦ. Ἀκούσατε καί φρίξατε. Κοινός διάκονος ἔστηκεν ὁ διάκονος, μέγα βοῶν καί λέγων: "Πρόσχωμεν". Καί τοῦτο πολλάκις. Ἐκεῖνη ἡ φωνή κοινή τῆς Ἐκκλησίας ἐστίν, ἣν οὗτος ἀφίησι, καί οὐδεὶς ὁ προσέχων*» (Ε.Π.Ε. 15,564).

Μετὰ φρασις: Τά λόγια τῶν προφητῶν, πού ἀκοῦμε στό ναό, εἶναι τό στόμα τοῦ Θεοῦ. Ἀκούσατε καί φρίξατε. Ὁ διάκονος εἶναι ὄλων διάκονος καί στέκει ὑψώνοντας τή φωνή του καί λέγοντας: Πρόσχωμεν! Καί αὐτό τό κάνει πολλές φορές στή θεία Λειτουργία. Ἡ φωνή του εἶναι φωνή ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς κανεὶς δέν τήν προσέχει.

- Δυστυχῶς δέν προσέχουν οἱ πολλοί ἀπό τούς πιστούς τήν ὑπέροχη ἀκολουθία τῆς **Προθέσεως ἢ Προσκομιδῆς**, καί γιὰ ἄλλους λόγους, ἀλλά καί διότι τελεῖται πρωΐ-πρωΐ, ὅπου δέν ἔχουν προσέλθει οἱ περισσότεροι στό Ναό. Ἀλλά καί ὁ **μυστικός** καί προσωπικός (ἱερατικός) χαρακτήρας, πού ἔχει προσδοθῆ στήν Πρόθεσι, δέν ἐπιτρέπει στους λαϊκούς νά ἔχουν πρόσβασι στόν τόπο, «*ένδον ἐν τῷ σπηλαίῳ*».

- Προηγείται τό σκοτεινό **Σπήλαιο** τῆς Γεννήσεως, ὅπου ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ἀνέτειλε, καί ἔπεται ὁ **Σταυρός**, ὅπου ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ σταυρώθηκε ὁ Κύριος. Στήν κόγχη τῆς Προθέσεως, πού βροῖσκειται στήν ἀριστερά τῆς ἁγίας Τραπέζης, τοποθετεῖται ἡ εἰκόνα τῆς **Γεννήσεως** τοῦ Ἰησοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ λειτουργός προδρομικά τοῦ «*Εὐλογητός ὁ Θεός*» (πού ἀρχίζει τήν Πρόθεσι), λέει τό τροπάριο τῆς ἐτοιμασίας τῆς Βηθλεέμ: «*Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ· ἠνοικται πᾶσιν ἡ Ἐδέμ. Εὐτρεπίζου Ἐφραθᾶ, ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου*».

● **Σταῦλος καί Σταυρός.** Ἐάν ὁ Σταυρός εἶναι ἡ θέσις, ἡ σταθερά **θέσις** τῆς ὑπέροχτης θυσίας, τῆς ὑψίστης ἀγάπης, ὁ Σταῦλος, τό Σπήλαιο, εἶναι ἡ **πρό - θεσις**. Ἐάν ἡ ἅγια Τράπεζα εἶναι ἡ **θέσις** τῆς θυσίας, ἡ κόγχη τῆς Προσκομιδῆς εἶναι ἡ **πρό - θεσις**. Ἐκεῖ γίνεται ἡ προετοιμασία. Πρόκειται γιά λειτουργία πρὶν ἀπὸ τῆς Λειτουργίας. Ἡ λειτουργική Πρόθεσις ἔχει ὀνομασθῆ καί «*λειτουργία ἐν ἐμβρύῳ*».

● Στὴν ἀκολουθία τῆς Προθέσεως ὁ λειτουργὸς ὑψώνει τὰ **πρόσφορα** γιά τὴν θεία Εὐχαριστία. Ἐξάγει τὸν Ἄμνο. Ὑστερα τὴν μερίδα τῆς Παναγίας καί τίς ἐννέα μερίδες τῶν ἐννέα κατηγοριῶν τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀναπαυομένων (ἀγγέλων, προφητῶν, ἀποστόλων, πατέρων, μαρτύρων, ὁσίων, ἀναργύρων, τῶν ἁγίων τῆς ἡμέρας καί τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ μεγάλου Βασιλείου).

● Στὴ συνέχεια **μνημονεύει** ζωντανούς καί κεκοιμημένους. Γιά τὴν μνημόνευσι ἔχουμε γράψει σέ ἄλλο «*Πρόσχωμεν*». Ἐδῶ τοῦτο μόνο νά θυμίσουμε: Ὅπως ἔχουμε λειτουργία πρὸ τῆς Λειτουργίας μέ τὴν Πρόθεσι, ἔτσι ἔχουμε καί μνημόνευσι πρὸ τῆς **κυρίας Μνημονεύσεως**, πού γίνεται μετὰ τὸν καθαγιασμό τῶν τιμίων Δώρων. Στὴν πρόθεσι ὁ λειτουργὸς μνημονεύει μπροστά σέ πρὸς ἁγιασμόν (δέν ἔχουν ἀκόμα ἁγιασθῆ) Δῶρα. Μετὰ τὴν μεταβολή τῶν Τιμίων Δώρων μνημονεύει μπροστά στό ἅγιο Ποτήριο, ὅπου Αὐτός ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πραγματι-

«Ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὸν οὐράνιον ἄρτον, τὴν τροφήν τοῦ παντός κόσμου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἐξαποστείλας σωτήρα καί λυτρωτὴν καί εὐεργέτην, εὐλογοῦντα καί ἁγιάζοντα ἡμᾶς· αὐτὸς εὐλόγησον καί τὴν Πρόθεσιν ταύτην, καί πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς τό ὑπερουράνιον Σου θυσιαστήριον.

Μνημόνευσον, ὡς ἀγαθὸς καί φιλόανθρωπος, τῶν προσενεγκάντων καί δι' οὓς προσήγαγον, καί ἡμᾶς ἀκατακρίτους διαφύλαξον ἐν τῇ ἱερουργίᾳ τῶν θείων Σου μυστηρίων.

Ὅτι ἡγίασται καί δεδόξασται τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομα Σου, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

κά καί ὄχι συμβολικά. Εἶναι φυσικό νά ἔχη ἄλλη ἰσχὺ ἡ μνημόνευσις (ἀπὸ ὅλους τοὺς παρισταμένους, λειτουργοῦ καί ἐκκλησιαζομένους) τὴ στιγμή πού καλοῦνται πρὸς τοῦτο μέ τό «*Καὶ ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει καί πάντων καί πασῶν*».

● Ἡ κάλυψις τῶν Δώρων τῆς Προθέσεως γινόταν ἄλλοτε πρὶν ἀπὸ τὴν **Μεγάλῃ Εἰσοδοῦ**. Ἡ δὲ **Εὐχή τῆς Προθέσεως** ἀπευθύνεται σέ ὅλους τοὺς ἐκκλησιαζομένους καί λέγεται ἀπὸ πολλοὺς λειτουργοὺς, ἐπισκόπους καί πρεσβυτέρους, στὴ Μεγ. Εἰσοδοῦ, ἀντὶ μνημονεύσεως, πού ἄλλωστε ἀντικανονικῶς γίνεται τὴν ὥρα ἐκείνη.

● Ἡ Εὐχή, πού βλέπετε στό γαλάζιο φόντο, προβάλλει τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

* Τὴν ἐπίκλησι πρὸς τὸν **οὐράνιο Πατέρα**.

* Τὴν παρουσίασι τοῦ Χριστοῦ ὡς **τροφῆς** «τοῦ παντός κόσμου».

* Τὴν παράκλησι **νά εὐλογῆσῃ** ὁ Θεὸς τὴν Πρόθεσι καί νά δεχτῆ τὰ Δῶρα.

* Τὴν ἰκεσία γιά **μνημόνευσι** ὄλων ἐκείνων, πού προσφέρουν τὰ Δῶρα καί ἐκείνων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων προσφέρονται.

* Τὴν δέησι νά ἀναδείξῃ ὁ Θεὸς **ἀκατακρίτους** τοὺς λειτουργοὺς Του.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σπορά χωρίς τσιγγουνιά

Β' Κορ. θ' 6-7

Σπορά ή έλεημοσύνη (στ. 6)

Προσφορά είναι ή έλεημοσύνη. Είναι καί καρπός καί σπόρος. Είναι καρπός τής πίστεως. Είναι σπόρος τής αγάπης. "Όποιος έχει πίστι, τί φανερώνει μέ έργα, αφού «ή πίστις, εάν μή έχη έργα, νεκρά έστιν» (Ίακ. β' 17). "Όποιος έχει πίστι, παραδίδεται μέ έμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού. "Όποιος παραδίνεται στο Θεό, παραδίνει τά πάντα στην αγάπη, στους αδελφούς, στην κοινωνία, στην έλεημοσύνη.

"Όποιος έχει αγάπη, σπέρνει αφειδώλευτα. "Αν καρπός τής σποράς τής πίστεως είναι ή έλεημοσύνη, καρπός τής σποράς τής έλεημοσύνης είναι ή σωτηρία.

"Υπάρχει ένα στοιχείο στην σπορά τής έλεημοσύνης, πού θέλει προσοχή. "Αν λείπη, ή έλεημοσύνη δέν είναι γέννημα τής πίστεως, άλλ' είναι γέννημα τής ανθρωπίνης λογικής. Κι αυτό τονίζει τό αφειδώλετο. "Έλεημοσύνη χωρίς τσιγγουνιά. "Έλεημοσύνη χωρίς όρια. "Έλεημοσύνη χωρίς κρατούμενα.

Γι' αυτό μιλάει στην συνέχεια ο Παύλος. Κι επειδή πρόκειται για τό γνώρισμα τής γνήσιας, τής θεϊκής έλεημοσύνης, έφιστά άμέσως την προσοχή μέ τό «τουτο δε». Σάν νά τους λέη: *Προσοχή! Προσοχή! Θά σάς πω σπουδαίο λόγο. «Τουτο δε, ο σπείρων φειδομένως φειδομένως καί θερίσει, καί ο σπείρων επ' εύλογίαις επ' εύλογίαις καί θερίσει» (στ. 6). "Απόδοσις στην άπλοελληνική: «Νά ξέρετε δε τουτο: "Όποιος σπέρνει μέ τσιγγουνιά, θά θερίση λίγο καρπό. Καί όποιος σπέρνει μέ άπλοχεριά, θά θερίση πλουσιο καρπό».*

● Σημαντικές αλήθειες ο Χριστός τίς εισάγει μέ τό «Αμήν άμήν, λέγω υμίν» (Λουκ. δ' 25 κ.ά.). "Εξαγγέλλει πράξεις, πού εισάγουν στην βασιλεία των ουρανών.

● "Ο άπόστολος Παύλος, για νά δείξη, ότι ή έλεημοσύνη είναι πράξις εισαγωγής στην βασιλεία των ουρανών, εισάγει τό λόγο για την καρποφόρο σπορά τής έλεημοσύνης μέ τό «τουτο δε! Μήν ξεχνάτε! Μήν καταφρονήσετε όσα λέω παρακάτω.

"Ο σπόρος χρησιμοποιείται ως χαρακτηριστικό παράδειγμα:

□ Καί για τό λόγο του Θεού Λόγου (Λουκ. ν' 11).

□ Καί για την έλεημοσύνη, πού είναι καρπός του λόγου. «"Ο σπείρων φειδομένως φειδομένως καί θερίσει, καί ο σπείρων επ' εύλογίαις επ' εύλογίαις καί θερίσει» (στ. 6).

□ Καί για την άνάστασι, πού είναι καρπός του έλέους του Θεού καί τής έλεημοσύνης του ανθρώπου (Α' Κορ. ιε' 35-44).

"Ονομάζεται σπόρος ή έλεημοσύνη για δύο λόγους:

● *Πρώτον*, διότι μετά τί σπορά έρχεται ο θερισμός. Λέει ο έπός Χρυσόστομος: «Σπόρον τό πράγμα εκάλεισεν, ίνα ευθέως προς την αντίδοσιν ίδης, καί τον άμπτόν έννοήσας, μάθης ότι πλείονα λαμβάνεις ή δίδως» (Ε.Π.Ε. 19,502). Μετάφρασις: "Ωνόμασε την έλεημοσύνη σπόρο, για νά πάη άμέσως τό μυαλό σου στην ανταπόδοσι. "Αφού κατανοήσης τό ποιά είναι ή συγκομιδή, θά μάθης, ότι παίρνεις περισσότερα από όσα δίνεις.

"Η σπονδή των άρχαίων Έλλήνων ήταν προσφορά στην γη. "Η έλεημοσύνη των χριστιανών είναι σπορά στον ουρανό.

● *Δεύτερον*, διότι ο γεωργός δέν κρατάει στην άποθήκη του τό σπόρο. Τόν σπέρνει. Καί τον σπέρνει όλο. Τί νά τον κάνη στο σεντούκι ή στο δισάκι ή στο ύπόγειο τό σπόρο! "Όσο πίο πολύ σπόρο σπέρνει, τόσο πίο πολύ καρπό θά θερίση.

Τά υλικά αγαθά δέν εἶναι γιά νά τ' ἀποθηκεύουμε. Οὔτε γιά νά τ' ἀποταμιεύουμε (τά κρήματα). Οὔτε γιά νά τά ἀσφαλίζουμε σέ θυρίδες (τά κοσμήματα). Οὔτε γιά νά τά κρατᾶμε (τά κτήματα). Τά υλικά αγαθά περνοῦν ἀπό τά χέρια μας, ὄχι γιά νά γίνουν ἰδιοκτησία.

Τό ἰδιοκτησιακό καθεστώς, ὅπως καί τό κληρονομικό καθεστώς, εἶναι ἄγνωστα στήν Καινή Διαθήκη. Δέν ὑπάρχει στό Εὐαγγέλιο τό «ἴδιον» (Πράξ. δ' 32). Ὅλα εἶναι κοινά αγαθά γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους.

Τά αγαθά περνοῦν ἀπ' τά χέρια μας μόνο γιά νά τά σπεύρουμε στό χωράφι τῆς Κοινωνίας (μέσα στήν Κοινωνία ἕνα μέλος εἶναι καί ὁ ἐλεῶν!), μέ τή λειτουργία τῆς ἐλεημοσύνης.

Ἀφειδώλευτα (στ. 6)

● Ἐπομένως ἡ σπορά τῆς ἐλεημοσύνης δέν γίνεται μέ τσιγγουνιά. Σπέρνουμε ἀφειδώλευτα. Προσφέρουμε χωρίς τσιγγουνιά. Χαρίζουμε χωρίς κρατούμενα. Τά δίνουμε ὅλα. «Ὁ σπεῖρων φειδομένως φειδομένως καί θερίσει, καί ὁ σπεῖρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καί θερίσει» (στ. 6).

□ Φεῖδεται ὁ γεωργός κατά τή σπορά τούς σπόρους του; Προσέχει βέβαια, πού σπέρνει, ἀλλ' ὄλους τούς σπέρνει. Δέν λυπᾶται, πού θά φεύγουν ἀπ' τά χέρια του. Οὔτε λυπᾶται, πού θά σαπίσουν. Ξέρει, ὅτι θ' ἀνασπασθοῦν, θά φυτρώσουν, θ' ἀνθίσουν καί θ' ἀποδώσουν καρπό ἐκατονταπλάσιο.

Γιατί νά φεῖδεται (νά τσιγγουνεύεται) ὁ χριστιανός τούς δικούς του σπόρους, τά χρήματά του καί τ' αγαθά του; Προσέχει βέβαια, πού τά δίνει. Ἀλλά τά δίνει. Καί τά δίνει ὅλα, ἀφοῦ κρατήση ὅσα τοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιά τή διαβίωσή του (Α' Τιμ. στ' 8).

Νομίζει κάποτε, ὅτι πᾶνε χαμένα... Ἡ ὅτι πῆγαν σέ λερωμένα χέρια. Κι ὁ σπόρος λασπώνεται. Καί ὅμως ἔχει τή δυναμική του. Πιό λερωμένα χέρια εἶναι τά δικά μας. Χέρια, πού πιάνουν χρήματα, εἶναι κατά κάποιο τρόπο λερωμένα. Καί σκεπτόμαστε, μήπως μερικοί, πού θά ἐλεηθοῦν ἀπ' τή σπορά τῆς δικῆς μας ἐλεημοσύνης δέν εἶναι ἄξιοι; Μήπως ἐμεῖς εἴμαστε ἄξιοι, πού ἀπολαμβάνουμε τόσα υλικά καί πνευματικά αγαθά τοῦ Θεοῦ;

□ Φεῖδεται ὁ Θεός, ὅταν σκορπᾶ τήν ἀγάπη Του στόν κόσμο; Βρέχει «ἐπί δικαίους καί ἀδίκους». Ἀστράφτει τόν ἥλιο του «ἐπί πονη-

ροὺς καί αγαθοὺς» (Μαθ. ε' 45). Καί, τό σπουδαιότερο, δέν λυπήθηκε νά δώσῃ ὅ,τι πιά δικό Του, ὅ,τι πιά προσωπικό, ὅ,τι πιά ἀγαπητό. Ἔδωσε τόν Υἱό Του τό Μονογενῆ. «Τοῦ ἰδίου Υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπέρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν» (Ρωμ. ν' 32).

□ Φεῖδεται ὁ Χριστός, ὅταν προσφέρῃ τό πανάγιο Αἷμα Του γιά τή σωτηρία μας; Τσιγγουνεύεται τήν ἄφειση τῶν ἁμαρτιῶν μας; Ὅποιος τήν ζητάει, τοῦ τή χαρίζει. Δέν μᾶς χρωσάει, καί μᾶς δίνει δωρεάν τά πάντα. «Ἐκένωσεν ἑαυτόν» (Φιλιπ. β' 7) καί ἐξακολουθεῖ νά Τόν κενώνῃ. Ἄδειασε καί ἀδειάζει τήν ἀγάπη Του, μεταγίζοντας τό Αἷμα Του.

Ἐμεῖς γιατί τσιγγουνεύμαστε; Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ ἀκένωτη κένωσις.

□ Φεῖδεται δυστυχῶς ὁ χριστιανός (λυπᾶται νά δώσῃ), ὅταν πρόκειται γιά τό Χριστό. Ὅταν πρόκειται γιά τό Διάβολο, καμμία φειδώ. Τό λουλούδι τῆς ἐλεημοσύνης τό ποτίζει στάλα-στάλα, καί σ' ἀγκάθι τῆς κοσμικῆς ζωῆς καί τῶν ἡδονῶν ρίχνει ἀφθονο νερό.

Κι ἐκεῖνοι, πού εἶναι τσιγγούνηδες καί στίς ἀτομικές τους ἀνάγκες (σπαγγοραμμένοι), οὐσιαστικά εἶναι σπάταλοι. Σπαταλοῦν τά χρήματά τους στό Διάβολο τῆς ἀπιστίας καί τῆς ἀνασφάλειας.

● Ἡ συγκομιδή εἶναι εὐλογία. «Ὁ σπεῖρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καί θερίσει» (στ. 6). Εὐλογία ἡ τέχνη τῆς γεωργίας. Εὐλογία ὁ κόπος τῆς σπορᾶς. Εὐλογία ὁ κατάλληλος καιρός, ὁ ἥλιος, ἡ βροχή, οἱ νόμοι τῆς βλαστήσεως. Εὐλογία τέλος ὁ ἀμπετός, ὁ θερισμός.

Τό πρόβλημα εἶναι: Τί θά κερδίσουμε τόν «καιρόν τοῦ θερισμοῦ» (Μαθ. ιγ' 30); Ἄν φειδώμαστε, τσιγγουνεύμαστε στήν προσφορά τῆς ἐλεημοσύνης, τότε θά θεριστοῦμε καί θά θερίσουμε ἄσχημα. Θά μᾶς θερίσῃ τό δρεπάνι τοῦ θανάτου. Δέν εἶναι φειδωλός ὁ θάνατος. Δέν λυπᾶται κανένα. Καί ἡ θημωνιά τῆς ζωῆς μας θ' ἀποτελῆται ἀπό ἄχυρα. «Τό δέ ἄχυρον ὁ Κριτής κατακαύσει πυρὶ ἄσβέστω» (Μαθ. γ' 12).

Ἰλαροὶ δότες (στ. 7)

Σπέρνε, λοιπόν, χωρίς φειδώ, χωρίς ψυχρούς ὑπολογισμούς, χωρίς ἀμφιβολίες καί προφάσεις.

Σπέρνε στή γῆ, γιά νά θερίσῃς καί στή γῆ καί στόν οὐρανό.

Σπέρνε αγάπη, γιά νά θερίσις χαρά. Σπέρνε μέ χαρά, γιά νά θερίσις αγαλλίασι.

Δέν θέλει ὁ Θεός προσφορές κατ' ἀνάγκην ἢ μέ βαρεία καρδιά. Τονίζει ὁ Παῦλος: «Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ, μή ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἰληρόν γάρ δότιν ἀγαπᾷ ὁ Θεός» (στ. 7). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ὁ καθένας ἄς δίνῃ σύμφωνα μέ τὴν προαίρεσι τῆς καρδιάς του, χωρὶς νά στενοχωρῆται ἢ νά ἐξαναγκάζεται. Διότι ὁ Θεός ἀγαπᾷ ἐκεῖνον, πού δίνει μέ προθυμία καί χαρά».

- Ἡ προαίρεσις παίζει τὸ σημαντικώτερο ρόλο στήν προσφορά τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἡ καρδιά τῆς ἐλεημοσύνης.

- Ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως κινεῖ τὴν καρδιά νά προσφέρῃ μέ χαρά. Ὅταν μειωθῇ ἡ δυναμικὴ τῆς ἐλευθερίας, ὁ ἄνθρωπος γίνεται δοῦλος, ἐξάρτημα.

- Ὁ ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴ φιλαργυρία καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀθυμία καί κατῆφεια, ὅταν ἀκούῃ γιά προσφορά καί ἐλεημοσύνη. Καί μάλιστα, ὅταν τοῦ ζητῆται γενναία ἐλεημοσύνη, ὀλοκληρωτικὴ προσφορά. Παθαίνει, ὅ,τι ἔπαθε ὁ πλοῦσιος νεανίσκος. Ποθοῦσε τὴν αἰώνια ζωή, ἀλλ' ἦταν κολλημένος στὴ γῆ, στὴν ὕλη. Ἡ πρότασις τοῦ Χριστοῦ:

«Υπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καί δός πτωχοῖς, καί ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ, καί δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι», τὸν βύθισε σέ λύπη.

Ἦθελε τὸ Χριστό καί τὴν αἰώνια ζωή. Μά ἤθελε καί τὰ χρήματα καί τὴ χαμοζωή. Διάλεξε τὸ δεύτερο. «Καί ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γάρ ἔκων κτήματα πολλὰ» (Ματθ. ιθ' 21-22).

Θά μπορούσε ὁ Χριστός νά τὸν πιέσῃ κάπως ἢ νά ὑποχωρήσῃ καί νά τοῦ ζητήσῃ λίγα γιά ἐλεημοσύνη. Θά σωζόταν; Πιθανόν «ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης» (στ. 7) νά ἔδινε κάτι. Μετά θά μετάνιωνε καί γιά τὴ μικρὴ του προσφορά. Ἔς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἀνεσυναγώνισμοῦ. Στὸ Χριστό ἢ τὰ δίνουμε ὅλα, ἢ τίποτε.

- Δέν ἀγαπᾷ τὸν ὁποιονδήποτε πτωχὸν ἐλεήμονα ὁ Χριστός· αὐτόν, δηλαδή, πού δίνει, σάν νᾶναι ἡ ἐλεημοσύνη ὁ φτωχὸς συγγενής, καί δίνει μέ βαρεία καρδιά. Ὁ Χριστός ἀγαπᾷ τὸν ἐλεήμονα, πού εἶναι «ἰληρός δότης». «Ἰληρόν δότιν ἀγαπᾷ ὁ Θεός» (στ. 7).

Ἰληρός εἶναι ὁ εὐχάριστος, ὁ πλοῦσιοπάροχος, ὁ χαρούμενος, ὁ ἀπλός, ὁ εὐθυμος. Ἄν μέ εὐχαρίστησι δέν δίνουμε στὸ Χριστό, στὴν ἐλε-

ημοσύνη, στοὺς ἀδελφούς μας, θά μᾶς τ' ἀρπάξουν ἄλλοι μέ τὴ βία. Αὐτὸ εἶναι σίγουρο.

Ζητοῦσε ἕνας κληρικός ἀπὸ φιλάργυρο νά προσφέρῃ γενναῖο ποσό, γιά νά γλυτώσῃ ἀπ' τὴ φυλακὴ κάποιος φτωχὸς μεροκαματιάρης, πού εἶχε χρεωκοπήσει οἰκονομικά. Ὁ φιλάργυρος ἀσυγκίνητος. Μετά ἀπὸ λίγο καιρὸ τηλεφώνησε κλαίγοντας στὸν κληρικό:

—Τί ἔπαθες; Σοῦ συνέβη κανένα κακό; ρώτησε ὁ κληρικός.

—Χειρότερο δέν γινόταν.

—Τί; Πέθανε τὸ παιδί σου;

—Ὅχι! Μοῦ διέρρηξαν τὸ σπῆτι... Μοῦ πήραν ὅλα τὰ χρυσαφικά κι ὅλα τὰ μετρητά. Πάει, χάθηκα!...

Γέλασε ὁ κληρικός.

—Γελάτε μέ τὸν πόνο μου;

—Καλὰ νά σοῦ κάνουν, ἀγαπητέ μου. Ἄφοῦ δέν τᾶδινες στὸ Χριστό, ὅταν στά ζητοῦσε, κάποιος ἔπρεπε νά στά πάρῃ. Καλὸ σοῦκαναν, κι ἄς εἶναι κλέφτες καί διαρρηκτες. Δούλεψαν γιά τὴ δική τους κόλασι καί γιά τὴ δική σου σωτηρία. Μακάρι νά τὸ καταλάβῃς. Ἄλλωστε ἔτσι λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Μὴ θησαυρίζετε θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καί βρώσις ἀφανίζει, καί ὅπου κλέπται διορύσσουσι καί κλέπτουσι» (Ματθ. στ' 19).

- Ὁ Χριστός ἀγαπᾷ καί ἐλεεῖ τὸν ἰληρό ἐλεήμονα. Ὁ χριστιανὸς σκιρτᾷ ἀπὸ ἐσωτερικὴ χαρά, ὅταν μέ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ τὰ προσφέρει ὅλα στὴν κοινωνία τῆς χαρᾶς, στὴ διακονία τῆς ἐλεημοσύνης. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ἐνταῦθα οἶμαι τὸ «ἰληρόν», δαφιλῆ λέγεσθαι. Πλὴν αὐτὸς εἰς τὸ μετὰ προθυμίας δίδοναι αὐτὸ παρέλαβεν. Ἐπειδὴ γάρ τὸ παράδειγμα Μακεδόνων καί τὰ ἄλλα ἅπαντα ἱκανὰ ἦν ἐργάσασθαι τὴν πολυτέλειαν, οὐ πολλὰ περὶ αὐτῆς φθέγγεται, ἀλλὰ περὶ τοῦ μὴ ἄκοντας δίδοναι» (Ε.Π.Ε. 19,502).

Μετὰφρασις:

Στὸ σημεῖο αὐτὸ νομίζω, ὅτι «ἰληρόν» ὀνομάζει τὸν ἀνοιχτοχέρη. Ἄλλ' ὁ Παῦλος τὸ εἶπε ἔτσι μέ τὴν ἔννοια τῆς πρόθυμης προσφορᾶς. Ἐπειδὴ, δηλαδή, τὸ παράδειγμα τῶν Μακεδόνων καί ὅλα τὰ ἄλλα μπορούσαν νά ὀδηγήσουν σέ ἀφθονία εἰσφορῶν, δέν λέει πολλὰ γι' αὐτὴν, ἀλλὰ γιά τὸ ὅτι πρέπει νά δίνουμε αὐθόρμητα.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀποστολικό πρότυπο

Περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πολὺ παραστατικά τὴ μαρτυρική ζωὴ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων: «Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ» (Α' Κορ. δ' 11-12). Ἡ ζωὴ τους ἦταν χριστομιμητῆ. Ὅπως ἔζησε ὁ Χριστός, ἔτσι καὶ αὐτοί. Ὅπως στερήθηκε ἐκούσια ὁ Χριστός καὶ τὰ πλεονστοιχειώδη, ἔτσι καὶ αὐτοί. Ὅπως ἔπαθε ὁ Χριστός, ἔτσι καὶ οἱ Ἀπόστολοι.

- «Καὶ πεινώμεν». Ἀκόμα καὶ τὸ ψωμί στεροῦνταν οἱ Ἀπόστολοι. Δέν ἦσαν ὅπως ὅσοι κατηλεύονται (Β' Κορ. β' 17) τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ζοῦσαν τὴν ἐσχάτη πενία, ἀκολουθώντας Ἐκεῖνον, «ὅστις ἐπτώχευσεν, ἵνα ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτίσωμεν» (Β' Κορ. η' 9). Τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς Ταρσοῦ, ὁ Παῦλος, πεινοῦσε, διότι δέν ἤθελε νὰ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ μεμφθοῦν τὸ εὐαγγέλιο. Πεινοῦσε αὐτός, πού χόρτασε τόσους μέ τὸν Ἄρτο τῆς ζωῆς, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Τροφέα τῆς κτίσεως.

- «Καὶ διψῶμεν». Δρόσιζαν τόσες ψυχές, πού καίγονταν ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς ἁμαρτίας. Ἄλλ' οἱ ἴδιοι ἔφταναν στό σημεῖο νὰ διψᾶνε σωματικά, χωρὶς ἓνα ποτήρι «ἰσχυροῦ ὕδατος».

- «Καὶ γυμνητεύομεν». Βάδιζαν σέ ἀντίξοες συνθήκες. Ὅδοιπόροι τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ τῶν στερήσεων. Ἄς μετρηθοῦμε οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς μας, πού δέν ξέρομε τί ἔχομε.

Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε τοὺς Ἀποστόλους ντυμένους μέ χρυσοῦ φαντες ἀρχιερατικές στολές;

- «Καὶ κολαφιζόμεθα». Ὁ Διδάσκαλος δέχτηκε μαστιγες καὶ κολαφισμοὺς

(Ματθ. κστ' 27. Μάρκ. ιδ' 65). Πῶς θὰ μποροῦσαν οἱ γνήσιοι μαθητὲς Του νὰ ἔχουν καλύτερη μεταχείρισι;

- «Καὶ ἀστατοῦμεν». Ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ ἀκτήμονος Ἰησοῦ, καὶ οἱ Ἀπόστολοι δέν εἶχαν «πού τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. η' 20). Τὸ «ἀστατοῦμεν» δέν ἀναφέρεται μόνο στὴν ἀκτῆμοσύνη τῶν ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀδιάκοπους διωγμούς. Οἱ ἅγιοι ζοῦν «τόπον ἐκ τόπου συνεχῶς διαμειβόντες καὶ πλανώμενοι ἐν σπηλαιῶσι καὶ ὄρεσι» (ἀπολυτικὸ ὄσιων). Οἱ Ἀπόστολοι ἤξεραν, ὅτι ἐδῶ εἶναι «ὀδίται» καὶ «σκηνῖται»: ἐκεῖ, στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, θὰ εἶναι «πολίται».

- «Καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν». Ὁ Παῦλος ἐργαζόταν μέ τὰ χέρια του, ὡς σκηνοποιός. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τρέφεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν πιστῶν (Α' Κορ. θ' 4. 7). Δέν ἔκανε ὁμως χρῆσι τοῦ δικαίωμάτος του. Καὶ αὐτό, γιὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνῃ κανένα, γιὰ νὰ μὴ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ εὐαγγελίου οὔτε ὀβολό, γιὰ νὰ προσφέρῃ «ἀδάπανον τὸ εὐαγγέλιον» (Α' Κορ. θ' 18). Ἐδειχνε τὰ ἐργατικά του χέρια καὶ ἔλεγε: «Ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐται» (Πράξ. κ' 34).

Ἀπόστολοι! Αἰώνιο ὑπόδειγμα ἀνιδιοτελείας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἔλεγχος ὄλων ἐκείνων, πού πλουτίζουν ἀπὸ τὴ «θηρσκεία» τοῦ Χριστοῦ.

Ἄχ αὐτές οἱ δικαιοδοσίες!

Περί τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας τράβηξε τὸ θέμα τοῦ Κατάρ στὰ ἄκρα. Πρὸ καιροῦ τοποθέτησε ἐκεῖ ἐπίσκοπο τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων. Διεκδικώντας τὴν περιοχὴ ὁ Ἀντιοχείας,

προέβη σέ διάφορες ενέργειες. Ἀποκορύφωμα ἡ ἀπόφασι τῆς Συνόδου του στίς 30 Ἀπριλίου, διά τῆς ὁποίας **διακόπτει τήν ἐκκλησιαστική ἐπικοινωνία** μέ τό ἄλλο Πατριαρχεῖο. Δηλαδή ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἰωάννης δέν θά μνημονεύη κατά τή θεία Λειτουργία τό ὄνομα τοῦ Ἱεροσολύμων Θεοφίλου.

- **Εἶναι βέβαια ἀποστολική παράδοσις** ἡ ἴδρυσις τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ἡ ἀνάθεσις διαποιμάνσεως κατά τήν ἐκάστου δικαιοδοσία. Ἄλλ' αὐτό δέν ἀποτελέσει πρόβλημα διασπάσεως τῆς **ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας**. Οἱ δικαιοδοσίαι δέν ἀποτελοῦν στεγανά διαμερίσματα, ὅπου ἀπαγορεύεται ὁ ἕνας νά μπῆ «στό χωράφι» τοῦ ἄλλου!

- **Παράδειγμα οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος**. Εἶχε καθένας τή δική του, τρόπον τινά ειδικότητα καί δικαιοδοσία. Λέει ὁ ἀπ. Παῦλος: «Οἱ δοκοῦντες στύλοι εἶναι, δεξιῶς ἔδωκαν ἐμοί καί Βαρνάβα κοινωνίας, ἵνα ἡμεῖς εἰς τά ἔθνη, αὐτοί δέ εἰς τήν περιτομήν» (Γαλ. β' 7-9).

Παρ' ὅλα αὐτά τά **«ἔθνη»**, δηλαδή ὁ χῶρος ὁ εἰδωλολατρικός, δέν ἦταν στεγανή δικαιοδοσία τοῦ Παύλου. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο μέ ὄραμα ἔστειλε καί τόν Πέτρο σέ εἰδωλολατρικό χῶρο (περίπτωσης **Κορνηλίου** -Πράξ. κεφάλ. 10-11).

- Καλοί οἱ καθορισμοί τόπων ἀποστολῆς καί εὐαγγελισμοῦ. Ἄλλ' ὄχι καί νά κηρύσσεται παγκόσμιος (πανεκκλησιαστικός) πόλεμος γιά μιᾶ «εἰσπήδησι»!

Ἄν «*παρ' ἐνορίαν πρᾶξις*» γίνεται γιά ἰδιοτελεῖς σκοπούς, γιά νά καταφρονηθῆ ἡ ἐκκλησιαστική ἐνότητα, ἢ πρὸς «ἄγρην ὀπαδῶν» (Γαλ. στ' 13), τότε Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος. Τό ἴδιο καί ἂν τύποι φθόροι περιφέρονται «*ἀδέσποτοι*», καί τότε Σύνοδος ἀποφαίνεται καί τούς περιμαζεύει.

- Ἄν ὅμως ἕνα Πατριαρχεῖο ἐξέλεξε ἐπίσκοπο στό Κατάρ, **θλιβεται** μέν ἡ θιγομένη ἐκκλησιαστική ἀρχή, ἀλλά δέν χρησιμοποιοῖ τό περιστατικό γιά **διακοπῆ κοινωνίας**. Ἡ ἐσχάτη ποιηή γιά ἕνα τέτοιο συμβάν;

- Ἄλλωστε πόσοι εἶναι οἱ ὀρθόδοξοι

στό Κατάρ; Καί ἂν αὐξηθοῦν μέ τόν ἐπίσκοπο, αὐτό πρὸς δόξαν Χριστοῦ θά εἶναι. Θά ἰσχύη τό «εἶτε οὕτως εἶτε ἄλλως Χριστός καταγγέλλεται» (Φιλιπ. α' 18).

- Ἡ πικρία γιά πιθανόν ἀντικανονική ἐνέργεια δέν γίνεται σημεῖο τριβῆς καί ἀφορμῆ **ἀκωνωνησίας** δυό ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν φορέων. Εἰδικά τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας εἶναι τόσο **ἐμπερίστατο**, ὥστε ἔχει τήν ἀνάγκη τῆς συμπαθείας τῶν ἀνά τήν οἰκουμένη ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ὁ δέ νέος Πατριάρχης Ἰωάννης διέρχεται σκληρή δοκιμασία μέ τήν ἀπαγωγή του ἀυταδέλφου του ἐπισκόπου. Καλό θά ἦταν, λοιπόν, νά παραμέριζε γιά λίγο τό ζήτημα τοῦ Κατάρ.

- Μέ τή σημερινή ἀνθρωπογεωγραφική κατάστασι τοῦ πλανήτη μας, μποροῦμε ἄραγε νά θεωροῦμε ὡς **ἐκκλησιαστικά τιμάρια** τοῦ ενός ἢ τοῦ ἄλλου Πατριαρχείου ὀλόκληρες ἡπείρους, ἐπειδή δέν σηματοδοτοῦνται στήν ἱστορία ὡς ἐκκλησιαστικές ἐπαρχίες ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν; Ναι, ἀπαντοῦν πολλοί. Ἐτσι ὄλη ἡ Εὐρώπη π.χ. καί ἡ Ἀμερική ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει στίς ἡπείρους αὐτές ὑπάρχουν ἐγκατεστημένες καί ἐκκλησιαστικές κοινότητες

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: **δολάρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

άλλων Πατριαρχείων. Πώς για πολλές άπ' αυτές ισχύει ή «οικονομία» ν' ανήκουν στις Έκκλησίες της πατρίδας τους, και για τό Κατάρ δέν μπορούσε νά γίνη οικονομία, γιά νά μήν έχουμε **σχίσματα**;

• Τό πνεύμα του Χριστού δέν είναι ό μερισμός και ό καταμερισμός, άλλ' ή **ένότητα της Έκκλησίας** «έν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης». Τό θέμα τῆς δικαιοδοσίας, όταν ξεφεύγη από τό σκοπό τῆς καλύτερης διαποιμάνσεως και καταντᾶ ἐπικυριαρχία (Α' Πέτρ. ε' 3), γίνεται νεκρός **τύπος**, πού κατατρώγει τήν **οὐσία**.

Ἡ οὐσία είναι ό εὐαγγελισμός τῶν ψυχῶν και ή **σωτηρία** του κόσμου.

Πρόδος και πολιτισμός οί ἀμβλώσεις!!!

Ἐχουν γίνει οί **ἐκλογές**, αὐτοδιοικητικές και εὐρωεκλογές (18 και 25 Μαΐου 2014), και ἐπομένως κανένας δέν θά μπορή νά ἐκλάβη τό σχόλιο ὡς προεκλογική παρέμβασι. Τά ὅσα σημειώνουμε ισχύουν γιά κάθε πολιτικό, πού δέν σέβεται πολιτισμικά τό λαό. Ζητεῖ τήν ψήφο του, άλλ' ἐμμέσως είναι ὑπέρ του **ἀφανισμοῦ** του λαοῦ!

• **Ἐρώτημα πρώτον.** Τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ἐπιβάλλει **ἀθρησκο Παιδεία**; Ἀντίθετα, θεμελιώνει τό δικαίωμα τῶν ἑλληνοπαίδων νά διαπαιδαγωγούνται μέ βάσι τήν **Ὁρθόδοξο παράδοσι**.

Ἄταν, λοιπόν, κάποιος στηρίζει τήν ἀθεΐα («τόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό») στά σχολεΐα, κινεΐται Συνταγματικῶς; Δέν είναι **ἀντισυνταγματικά** τά ὅσα σχετικά εἶπε ό κ. Τσίπρας στό «ντιμπέιτ» τῆς 15ης Μαΐου 2014 γιά τήν προεδρία τῆς Κομισιόν; Ὡς ὑποψήφιος Πρόεδρος τῆς Ε.Ε. ρωτήθηκε γιά τίς θρησκευτικές ἐλευθερίες. Εἶπε: **«Κάθε πολίτης τῆς Εὐρώπης πρέπει νά σέβεται τούς κανόνες του Συντάγματος τῆς χώρας του».**

Τά θεμέλια του Συντάγματος είναι **πνευματικά**. Ἄς τό σέβονται ὅσοι τό ἐπικαλοῦνται, μέχρι νά φτιάξουν κάποιο δικό τους **ἄθεο συνταγμάτιο!**

• **Ἐρώτημα δεύτερον.** Οἱ πολιτιστικές

παραδόσεις του λαοῦ μας είναι ξερρίζωμα του δέντρου τῆς Ἐκκλησίας και τῆς Παραδόσεώς της; Ἄταν συζη κάποιος μέ **«σύμφωνο συμβίωσης»**, είναι σύμφωνος μέ ἐκκλησιαστικές και ἔθνικές **παραδόσεις**;

Ἄ κ. Τσίπρας δέν ἔχει τελέσει γάμο. Σεβόμαστε τό δικαίωμα του γιά ἀθεΐα. Δέν δεχόμαστε ὅμως, ὅτι ή ἀθεΐα είναι στην «κουλούρα» τῶν πολιτιστικῶν παραδόσεων του Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Και ὅμως στό «ντιμπέιτ» του διακήρυξε: **«Κάθε πολίτης νά σέβεται τίς πολιτιστικές παραδόσεις του λαοῦ του!»**

Παράδειγμα ό ἴδιος!!!

• **Ἐρώτημα τρίτον.** Εἶναι ἀναχρονισμός τό νά σέβεται τό δικαίωμα τῆς ζωῆς και νά μήν δολοφονῆς βρέφη μέ τό μαχαίρι τῶν **ἐκτρώσεων**; Εἶναι συντηρητισμός τό ν' ἀντιστέκεσαι στην πιό σκληρή βία, ὅπως είναι ή ἀμβλώσις;

Ἄ κ. Τσίπρας στό παραπάνω «ντιμπέιτ» χαρακτηρίσε **«ἀναχρονισμό και συντηρητισμό τούς νόμους, πού ἀπαγορεύουν τίς ἀμβλώσεις στην Ἰσπανία!»**

Δηλαδή, ἄν κάποτε, γίνετε πρόεδρος

Ἄσοι μποροῦν, στέλνουν τά 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διενκολυνθῆ ή ἔκδοσις του περιοδικοῦ μας, ἄν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) και γιά τό ἔτος **2014**.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι:

«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἄθῆνα.

• Του ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημειώσεις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλουν ποσόν διά τῆς **ALPHA BANK** από τό ἔξωτερικό (πλήν ΗΠΑ), εἴτε γιά συνδρομή, εἴτε ὡς εἰσφορά, νά ζητοῦν ἔκδοσι τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σέ διαταγή **IOANNIS VAPTISTIS** και σέ εὐρώ (**EUR**) (ὄχι προσωπικές ἐπιταγές και σέ ἄλλο νόμισμα ἐκτός εὐρώ).

της Κομισιόν, ή προτεραιότητα της πάλης σας θα είναι να ξεπλωθή ή **δολοφονική τρομοκρατία** και σε χώρες, που αντιστέκονται ακόμα στις έκτρώσεις;

Λησμονείτε, ότι ο τόπος μας, με 300.000 έκτρώσεις κάθε χρόνο, κατάντησε ένα πανελλήνιο **γυροκομείο** και σε λίγο θα είναι ένα **άπεραντο νεκροταφείο**;

• Μά, κ. Τσίπρα, για πρωθυπουργός πηγαίνετε ή για νεκροθάφτης;

‘Αναβάθμισις ή κατάργησις;

Μπορεί να λέγεται μια μέρα «**γιορτή της μητέρας**», και επειδή μερικά παιδιά δεν τιμούν, όπως πρέπει, τη μητέρα τους, να καταργούμε τον έορτασμό;

• Στην πρόθεσι του Υπουργείου Έθνικης Παιδείας και Θρησκευμάτων να περιορίση τις σχολικές άργιες για να μη χάνεται πολύτιμος χρόνος προς μάθησι, προτείνει, μεταξύ άλλων, και την κατάργησι της γιορτής των **Τριών Ήραρχών**.

• Είναι αλήθεια, ότι σε πολλά σχολεία έχει άτονισει ή γιορτή.

“Άλλοτε σε όλα τα σχολεία όλων των βαθμίδων γινόταν **έκκλησιασμός** όλων, διδασκόντων και διδασκομένων. Κληρικός ή λαϊκός θεολόγος αναλάμβανε να ζωγραφίση μπροστά στα παιδιά τις **μεγάλες μορφές**, που αποτελούν **πρότυπο** σπουδών, μελέτης, σεμνής νεότητας, σοφίας σφαιρικής, διδασκαλίας γλαφυρής. Και οργανώνονταν ειδικές τελετές και **σχολικοί έορτασμοί**.

• Από μια πλευρά, λοιπόν, έχουν δικαιο όσοι λένε:

Γιατί να περιφέρονται τη μέρα εκείνη τα παιδιά σε καφετέριες ή άλλα στέκια, εν όνόματι των τριών μεγάλων Αγίων; Ο έορτασμός των Αγίων θα κλείνη άπλως τό σχολείο και θα ένισχύη τήν κοσμική διασκέδασι, κάποτε και αλητεία; Καλύτερα **μάθημα**, κάτι που θά τό ήθελαν όπωσδήποτε οι Τρεις Ήεράρχες, παρά περιφορά σε **δρόμους** και πλατείες!

Μέ αυτή τήν άποψι συμφωνεί και ή

Έκκλησία, που δέν θέλει **ύποχρεωτικό** έκκλησιασμό (ιδίως έφήβων και νέων), άλλ’ ούτε θέλει να προσφέρη τους Αγίους της, τους Πατέρες της, προς τεμπελιά ή άλλη έκμετάλλευσι.

• Δέν ύπάρχει όμως μόνο τό γεγονός της **ύποβαθμίσεως** μιας γιορτής. Ύπάρχει και τό ένδεχόμενο και ή δυνατότητα **άναβαθμίσεως** της.

“Ας άποκτήση πραγματικό **νόημα** ή γιορτή των Τριών Ήεραρχών.

“Ας μαγνητισθούν τά παιδιά από **ύποδειγματική θεία Λειτουργία**, που θά τελή κληρικός με **«μεράκι»** για τή νεότητα.

“Ας σαγηνευθούν οι μαθητές από μια σύντομη όμιλία, με δυνατά **Πατερικά μηνύματα**.

“Ας τονισθή στους εκπαιδευτικούς τό γιατί οι Τρεις Ήεράρχες είναι **προστάτες της Παιδείας**.

• Όσο για τήν άπώλεια σχολικών ώρων, άλλες μέρες σχολικής άργίας προσφέρονται προς κατάργησι. Τους Τρεις Ήεράρχες βρήκαμε **να έξορίσουμε** από τήν Παιδεία μας;

Τό Βιβλιοπωλείο μας

Έθν. Αντιστάσεως (Βασ. Όλγας) 103
172 36 “Άγιος Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. **2109765440**

Κυκλοφορεί σε DVD,
ή Ημερίδα «**Οικογένεια και μέλλον**», που έγινε στις 10 Μαΐου.
Τιμάται 5 €.
Τηλεφωνήστε στο:
2103212713